

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/185/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214227057
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1214227057.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v právnej veci navrhovateľky: H. H. C., X.. XX. XX. XXXX, L. V. XXXX/XX, L., zast. Advokátskou kanceláriou Neuschlová, s. r. o., Dostojevského rad 5, Bratislava proti odporcovi: C. J., X.. XX. X. XXXX, L. Y. J. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Matúšom Lemešom, AK Kuzmányho 29, Košice, v konaní o určenie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 9. 2. 2016, č. k. 19C/316/2014-289, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 09. 02. 2016, č. k. 19C/316/2014-289, z r u š u j e a s c h v a ľ u j e zmier v tomto znení:

„Odporca sa zaväzuje prispievať na výživu navrhovateľky za obdobie deviatich mesiacov, t. j. od 18. 11. 2014 do 24. 09. 2015 sumou 700,- eur, ktorú sa odporca zaväzuje platiť v splátkach vo výške 70,- eur mesačne, ktoré sa odporca zaväzuje platiť vždy do 20. dňa toho-ktorého mesiaca, k rukám navrhovateľky, počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia, pod stratou výhody splátok. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov tohto konania.“

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby súd zaviazal odporcu prispievať jej na výživu sumou 250,- Eur mesačne, od začatia súdneho pojednávania do 24. 9. 2015 a zároveň žiadala zaviazat' odporcu na zaplatenie sumy 263,42 Eur, titulom príspevku na úhradu nákladov, spojených s tehotenstvom a pôrodom maloletého H. C., X.. XX. X. XXXX. Súd prvého stupňa zároveň zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 2.581,91 Eur. Súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania výsluchom účastníkov, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi, písomnými podaniami, týkajúcimi sa výkonu rozhodnutia, daňovým priznaním odporcu, fotodokumentáciou osvedčenia o živnostenskom oprávnení, ďalšími listinnými dôkazmi, najmä výpisom z účtu navrhovateľky, zmluvou o pôžičke, daňovým priznaním navrhovateľky za rok 2012 a 2013 mal za preukázané, že účastníci konania sú rodičmi maloletého H. C., X.. XX. X. XXXX, navrhovateľka nie je vydatá za otca dieťaťa. Navrhovateľka otehotnela zhruba v polovici decembra 2012, pred tehotenstvom navrhovateľka mala príjem zo služby dennej starostlivosti o deti. Živnostenské oprávnenie na túto činnosť nadobudla od 4. 5. 2011. V roku 2012, pred otehotnením, podľa daňového priznania dosiahla zisk v sume 2.361,- Eur, výdavky v sume 1.515,36 Eur, základ dane mala v sume 845,64 Eur, jej čistý príjem bol 669,72 Eur, čo predstavuje priemerný mesačný zárobok 55,84 Eur. V roku 2013, ako tehotná, do nástupu na materskú dovolenku, resp. do prerušenia výkonu živnosti (do októbra 2013), podľa daňového priznania dosiahla príjmy v sume 3.444,- Eur, výdavky v sume 1.920,36 Eur, základ dane mala 1.523,64 Eur, jej priemerný mesačný príjem bol v sume 169,29 Eur.

Súd mal tiež preukázané, že v súvislosti s tehotenstvom navrhovateľky začali účastníci viesť spoločnú domácnosť, odporca navrhovateľke začal prispievať do júna 2013 na spoločnú domácnosť v rozsahu,

ktorý mu príjem z brigád a príležitostných prác dovoľoval, v období od júna 2013 do júna 2014 jej už začal prispievať na spoločnú domácnosť, priamo na jej účet sumami od 350,- Eur do 400,- Eur mesačne. Od augusta 2014 až doposiaľ vkladá odporca na účet odporkyne sumu 200,- Eur mesačne. Rovnako mal súd v konaní preukázané, že po narodení maloletého H. C., navrhovateľka poberá od úradu práce, sociálnych vecí a rodiny rodičovský príspevok a prídavok na dieťa spolu v sume 226,72 Eur.

Navrhovateľka požadovala určiť príspevok na jej výživu za obdobie od podania návrhu na súd, t. j. od 18. 11. 2014 do 24. 9. 2015, do dosiahnutia 2 rokov maloletého H. C.. Porovnaním príjmov navrhovateľky pred otehotnením do dňa pôrodu súd konštatoval, že jej príjmy boli podstatne nižšie, ako v čase po nástupe na materskú dovolenku a v období od 18. 11. 2014 do 24. 09. 2014 mala preukázaný príjem v sume 226,72 Eur od ÚPSVaR, čo v porovnaní s obdobím pred tehotenstvom a obdobím po pôrode maloletého, predstavuje nárast oproti roku 2012 o sumu 170,91 Eur, oproti roku 2013 o sumu 57,43 Eur (rok 2012 príjem 55,81 Eur mesačne, 2013 príjem 169,29 Eur mesačne). V tomto konaní bolo jednoznačne preukázané, že životná úroveň navrhovateľky sa v dôsledku tehotenstva, resp. pôrodu, neznížila, ba práve naopak, táto sa zvýšila. V konaní bolo preukázané, a to výpoveďou navrhovateľky zo dňa 26. 3. 2015, že podnikateľskú činnosť, a to opatrovanie detí, vykonávala v roku 2012, pričom neuvádzala, že by v tomto roku táto činnosť bola len rozbiehajúca sa, čo ani nezodpovedá skutočnosti, nakoľko živnostenské oprávnenie získala ešte v polovici roku 2011. Na pojednávaní navrhovateľka potvrdila, že odporca jej prispieval hotovostnými platbami, potvrdila, že jej prispieval aj na účet, čo bolo preukázané aj listinnými dôkazmi, taktiež potvrdila, že sa spolu s jej otcom podieľali na rekonštrukcii jej bytu a taktiež potvrdila, že za tieto rekonštrukčné práce odporcovi nijakým spôsobom nezaplatila. Pokiaľ ide o príjmy a možnosti otca, v konaní bolo preukázané, že jeho finančné možnosti boli zjavne obmedzené, napriek tomu všetky príjmy, ktoré mal, poukázal pre potreby či už na maloletého syna, resp. na potreby domácnosti. V konaní bolo taktiež preukázané, že tak robil aj za pomoci svojich príbuzných, čo nepoprela ani navrhovateľka, keď uviedla, že na účet jej prichádzali prostriedky z účtu brata odporcu H. J.. V neposlednom rade mal súd prvého stupňa za to, že by bolo nemorálne a v rozpore s dobrými mravmi, ak by súd zaviazal odporcu na platenie príspevku na výživu, nakoľko na strane navrhovateľky nedošlo k zníženiu životnej úrovne navrhovateľky v čase jej tehotenstva a po pôrode s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom, jej príjem sa v rovnaní s týmto obdobím zvýšil, preto nemožno hovoriť o zníženej životnej úrovni matky v čase jej tehotenstva a po pôrode. Z uvedených dôvodov súd návrh zamietol.

K ďalšiemu nároku navrhovateľky, a to príspevok na úhradu niektorých nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom, súd prvého stupňa uviedol, že ide o jednorazový príspevok a nie opakujúce sa plnenie, keď podmienkou pre priznanie tohto príspevku je existencia opodstatnených príspevkov súvisiacich s tehotenstvom a pôrodom. Zdôraznil, že rozsah a výška príspevku je daná primeranosťou, čo znamená, že súd zohľadní pomer účasti otca maloletého dieťaťa na výdavkoch matky v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom. Štandardne je tento pomer rovnaký. Navrhovateľka tento príspevok vyčíslila v sume 526,84 Eur a súd prvého stupňa mal za to, že úhrada týchto položiek bola navrhovateľkou preukázaná. Súd sa však nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že jej na tieto výdavky odporca ničím neprispel. Nákup tehotenského oblečenia bol vykonaný v LIDL-i dňa 18. 4. 2013. Bolo to v čase, keď odporca viedol spoločnú domácnosť s navrhovateľkou, dával jej do ruky finančné prostriedky, ktoré v rámci svojich možností a schopností zarobil, preto na tieto položky odporca prispel v čase tohto spoločného spolužitia. Úhrada za výber operátora v sume 300,- Eur bola vykonaná 6. 9. 2013, úhrada za epidurálnu analgéziu bola vykonaná dňa 30. 8. 2013, obe platby boli vykonané v mesiaci august a september 2013, kedy odporca na účet navrhovateľky poukázal sumu 365,- Eur a 360,- Eur. Skutočnosť, že príjmové doklady sú napísané na meno navrhovateľky neznamena, že jej na ich úhradu nijakým spôsobom neprispel. S poukazom na uvedené skutočnosti, súd aj v tejto časti návrh ako nedôvodný zamietol.

K námietkam účastníkov konania ku kúpe motorového vozidla na podnikateľské účely pre odporcu súd prvého stupňa konštatoval, že splátky pôžičky, ktorú poskytla navrhovateľka pani H., ktorá jej splátky poukazovala na účet, tieto skutočnosti nemohli podľa súdu prvého stupňa ovplyvniť ustálenie životnej úrovne a príjmov navrhovateľky v čase pred jej otehotnením. Odporca uhradil splátky za motorové vozidlo mimo svojho plnenia a vedenie domácnosti s navrhovateľkou, pričom v konaní bolo preukázané, že v súvislosti s tehotenstvom navrhovateľky nedošlo u nej k podstatnému zníženiu jej životnej úrovne, v porovnaní s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom a ani po pôrode.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa zásady úspechu, odporca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie navrhovateľka a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľky za obdobie od 18. 11. 2014 do 24. 9. 2015 sumu vo výške 2.549,88 Eur, ktorú je povinný uhradiť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, že odporca je povinný poskytnúť navrhovateľke sumu 263,42 Eur, ako príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom maloletého H. C., tiež v lehote 3 dní do právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), vzhľadom na navrhnutý zmier pred začatím odvolacieho konania, postupoval v súlade s ust. § 99 a nasl. O. s. p.

Odvolací súd vo veci vytýčil pojednávanie na deň 13. 6. 2016, na ktorom sa pred začatím pojednávania pokúsil o zmier účastníkov konania. Zástupkyňa navrhovateľky po prerušení pojednávania z dôvodu prípadnej mimosúdnej dohody navrhla, aby odvolací súd schválil zmier v nasledovnom znení:

„Odporca je povinný prispieť na výživu navrhovateľky za obdobie 9 mesiacov, t. j. od 18. 11. 2014 do 24. 9. 2015 sumu 700,- Eur, na ktorú mu súd povoľuje splátky vo výške 70,- Eur mesačne, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, k rukám navrhovateľky s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Dodáva, že splátky je povinný odporca platiť vždy k 20. dňu toho-ktorého mesiaca vopred.“

S navrhnutým zmiernom odporca súhlasil.

Podľa § 99 ods. 1 O. s. p. ak to povaha veci pripúšťa, môžu účastníci skončiť konanie súdnym zmiernom. O zmier sa má súd vždy pokúsiť. Ak to umožňujú okolnosti prejednávanej veci, môže súd pred prvým pojednávaním a počas konania účastníkov vyzvať, aby sa o zmier pokúsili mediáciou a zúčastnili sa na informatívnom stretnutí u mediátora zapísaného v registri mediátorov.

Podľa § 99 ods. 2 O. s. p. súd rozhodne o tom, či zmier schvaľuje; neschváli ho, ak je v rozpore s právnymi predpismi. V takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 221 ods. 1 písm. j/ O. s. p. súd rozhodnutie zruší len ak bol odvolacím súdom schválený zmier.

Súdnym zmiernom podľa § 99 O. s. p. sa stáva zmier v prípade, ak súd dohodu účastníkov uznesením schváli. Odvolací súd navrhnutý zmier schválil, nakoľko to povaha veci pripúšťa a dohoda účastníkov konania nie je v rozpore s hmotným právom.

Navrhovateľka sa svojím návrhom vo veci samej domáhala určenia príspevku na výživu mesačne po 250,- Eur za obdobie od 18. 11. 2014 do 24. 9. 2015 a tiež i príspevky na úhradu nákladov, spojených s tehotenstvom a pôrodom maloletého H. C. vo výške 263,43 Eur. Odporca pred začatím odvolacieho pojednávania uviedol, že je ochotný zaplatiť navrhovateľke 700,- Eur, ako celkovú čiastku, avšak túto je ochotný splácať len v splátkach mesačne po 70,- Eur z dôvodu, že v súčasnosti má povinnosť platiť výživné na maloletého po 200,- Eur mesačne, tiež v súčasnosti nemá dostatočný príjem.

Účastníci konania s navrhnutým zmiernom vyriešili i otázku trov konania, ktoré zahrnuli do zmiernu.

Nakoľko navrhnutý zmier bolo možné uzavrieť podľa hmotného práva, odvolací súd zmier schválil, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na to, že odvolacím súdom bol schválený zmier (§ 222 ods. 2 O. s. p.), a pretože súdny zmier je rozhodnutím vo veci samej, nie je možné, aby popri ňom existovalo i ďalšie rozhodnutie vo veci samej, vydané súdom prvého stupňa, a to ani vtedy, ak by bolo vecne správne. Schválenie súdneho

zmieru je dôvodom iba na zrušenie rozhodnutia bez vrátenia veci alebo zastavenie konania. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. j/ rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a schválil zmier tak ako už bolo vyššie uvedené.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.